

РЕШЕНИЕ

№ 5512

гр. София, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **5590** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. във връзка с чл. 28, ал. 2 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 000030-4172 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите.

В жалбата са изложени твърдения, че дружеството жалбоподател е заплатило такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева. Поддържа, че оспорващата страна организира хазартни игри с игрални автомати, които се облагат с алтернативен данък по чл. 242, ал. 1 ЗКПО, поради което на основание чл. 30, ал. 7 ЗХ не се дължи заплатената такса от 25 000 лева. Допълнително развива доводи за предоставянето на една административна услуга, което налага заплащането на една такса. Счита, че искането за издаване на лиценз е подадено преди измененията и допълненията на Закона за хазарта (ДВ, бр. 69/2020 г.), поради което недължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ следва от разпоредбата на § 86, ла. 1 ДР към ЗИД на ЗХ. Претендират се направените разноски по делото.

Ответникът - изпълнителният директор на Национална агенция по приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, изразява доводи за неоснователност на жалбата. Счита, че заплатените такси се дължат на различни основания, като административният орган е длъжен да ги събере. Застъпва становище, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнася за заплащане на услуга, която не е част от производството за издаване на лиценз, което води до неприложимост на § 86, ал. 1 ДР към ЗИД на ЗХ.

Развива доводи за наличието на противоречие между нормите на чл. 30, ал. 6 и ал. 7 ЗХ, което не следва да се тълкува в интерес на задължените лица, а в интерес на държавата. Пояснява, че поради законодателен пропуск не е изменена нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ и същата следвало да се счита за мълчаливо отменена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложеното Решение № 000030-1246 от 08.02.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите (НАП) се установява, че на [фирма] е издаден лиценз със срок 5 години за организиране на хазартни игри с игрални автомати (16 броя) в игрална зала с адрес [населено място], област В. Т., [улица], вх. „В“, ет. 1.

От приложеното платежно нареждане № I010B2045003/14.02.2022 г. се установява, че [фирма] е заплатило по сметка на НАП сумата от 25 000 лева, представляваща такса във връзка с издаденото Решение № 000030-1246 от 08.02.2022 г. на изпълнителния директор на НАП. Следва да се отбележи, че страните не спорят, че тази сума представлява заплатена такса по смисъла на чл. 30, ал. 6 ЗХ.

С молба вх. № 26-Д-262/15.04.2022 г. на [фирма] е поискано от изпълнителния директор на НАП да постанови решение, с което да възстанови сумата от 25 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Последвало е издаване на оспорваното Решение № 000030-4172 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, с което е оставено без уважение искането за възстановяване на заплатената от [фирма] такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева, за което е подадена молба вх. № 26-Д-262/15.04.2022 г.

Административният орган е приел, че таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ се дължат на различно основание, като са въведени различни критерии за тяхното законодателно дефиниране. Заплащането на таксата не изключва дължимостта на другата такса. Изложени са мотиви, че дължимата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ не е част от изискванията за издаване на лиценз, а условия за получаване на такъв и е във връзка осъществявания контролна дейност от компетентните органи. Счита, че административният орган, предоставяващ административната услуга, е задължен да събере определена в закон такса, както и че не са налице условията за освобождаване от внасянето на такси.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ. Същата е подадена от лице с правен интерес, тъй като актът е неблагоприятен за него.

Спазен е срокът по чл. 28, ал. 1 ЗХ, доколкото оспореното решение е връчено на дружеството на 04.05.2022 г., а жалбата е депозирана на 09.05.2022 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Според чл. 12, ал. 2 и ал. 3 ТТЗХ таксите се заплащат по сметка на НАП. Съгласно чл.

7 от Закона за държавните такси (ЗДТ) контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи. В тази връзка и на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по искането за възстановяване на недължимо внесени такси, поради което оспорваният акт е издаден от компетентен орган.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за негово издаване. Мотивиран е в достатъчна степен, позволяващ на адресата да разбере какви са причините за отказа за връщане на държавната такса.

Не са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт.

Нарушен е материалния закон при издаването на оспореното решение.

Съобразно правилото на чл. 46 от ЗДТ недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Това са таксите, по които не е образувано производство, надвнесените такси, внесени такси без да е налице основание за тяхно заплащане и таксите, които са събрани, въпреки че страната е била освободена от заплащането им.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите.

Съгласно чл. 30, ал. 6 ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева. Посочената разпоредба следва се тълкува заедно с чл. 30, ал. 10 ЗХ, според който еднократната част от таксата по ал. 4, 5 и 6 се внася по банкова сметка на НАП преди получаване на удостоверението за издаден първоначален или за продължаване на срока на лиценз за организиране на хазартни игри.

Горното означава, че таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ се отнася за разглеждане на съответните искания, а таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнасят за издаване и поддържане на лиценз. От важно значение за делото е разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), се събират само таксите по ал. 1, т. е. същата въвежда условието за недължимост на обсъжданата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Според чл. 241, ал. 1 ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Разпоредбата на чл. 243 ЗКПО определя, че данъчно задължени лица по този раздел са организаторите на хазартни игри по чл. 242 ал. 1. В настоящия случай дружеството жалбоподател притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, поради което е данъчно задължено лице за заплащане на данък върху хазартна дейност. Това означава, че дружеството се облага с алтернативен на корпоративния данък по смисъла на чл. 5, ал. 5, т. 1 ЗКПО, тъй като се облага дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри. При това положение приложение намира разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, която изключва

заплащането на таксата по чл. 6, доколкото посочва, че се дължи единствено таксата по ал. 1. В този смисъл заплатената такса по чл. 36, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева е недължимо платена от жалбоподателя, тъй като липсва основание за нейното дължимост, което налага нейното връщане.

Нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ е част от действащото законодателства и предвижда конкретно правило за нейните адресати, поради което са несъстоятелни доводите, че се касае за законодателен пропуск, налагащо да се счита за мълчаливо отменена.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, което налага неговата отмяна. Преписката следва да се върне на административния орган, който да постанови акт по направено искане вх. № 26-Д-262/15.04.2022 г., с който да се върне на [фирма] сумата в размер на 25 000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

По разноските:

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 2 АПК в полза на оспорващата страна следва да се присъдят направените разноски по делото. В случая се претендира заплатената държавна такса и адвокатски хонорар. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие, с който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лева без ДДС, платимо по банков път. Представена е още фактура за сумата от 1300 лева без ДДС (1560 лева с ДДС), издадена във връзка с адвокатския хонорар по договора за правна помощ. В случая не се установява плащане на адвокатския хонорар, а разноски се дължат само за действително направените такива. В този смисъл не следва да се присъждат разноски за адвокатско възнаграждение, а само за държавна такса от 50 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], Решение № 000030-4172 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, с което е оставено без уважение искането вх. № 26-Д-262/15.04.2022 г. на [фирма] за възстановяване на заплатената от такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите за произнасяне по направено искане вх. № 26-Д-262/15.04.2022 г. на [фирма], като се възстанови сумата от 25 000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма] сумата в размер на 50 лева, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: